

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Julián Éva*

Cím: *A gyermekekről*

Forrás: *Az Ujság*

Rsp.
(Hely)

1921. 7. 23
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *362.7*

Hely

Idő *" 1921 "*

Személy

Helyszám

A gyermekekről.

Az Országos Gyermekvédő Liga, a mely anakidején készségesen vállalta *Az Ujság* gyűjtötte adományoknak tápszer képében való szétosztását a rendelőt látogató beteg gyermekek között, részletes jelentésben számol be ezen akcióról.

Ezek szerint összesen 200 gyermek részesült két heti időközökben hat ízben a $\frac{1}{2}$ kg. r.zsból, $\frac{1}{2}$ kg. darából, $\frac{1}{2}$ kg. cukorból, $\frac{1}{4}$ kg. zsírból és egy doboz kondenzált tejből álló adományban. A gyermekek nagy része tuberkulotikus szülőknek gümőkórban szenvedő sarjadéka, sok maga is tüdőbajos, vagy súlyos anémiában szenvedő, mindannyiának állapota olyan volt, hogy akár testi gyengeség folytán nem látogathatta az amerikai segélyakció és a nemzetközi gyermekmentő szövetség étkező helyeit, akár előrehaladott bajának fertőző volta miatt nem keveredhetett a többi gyermek közé.

Hogy a Liga vezetősége és orvosai milyen körülményekkel voltak a gyermekek kiválasztásában, arra élénk fényt vet az egyes rendelők külön kimutatása. A Deutsch Ernő dr. vezetése alatt álló Ingyentes rendelője pl. 49 gyermeket jelölt ki segélyre, e 40 közül 11-nek apja meghalt, eltűnt, vagy még mindig orosz fogságban senyved, 5-nek apja betegsége folytán keresésképtelen, míg 5-nek apja a mostoha viszonyok folytán nem tud munkához jutni. Két gyermeknek apja elesett, anyja pedig súlyosan beteg.

Dr. Grimm kisasszony, a Lánchid-utcai rendelő kiváló vezetője, 60 gyermeknek juttatott ételmisélyt, ezek közül 33, négy gyermeknél kevesebbel bíró családból származik, a többinek négy vagy annál több testvérkéje van, akad köztük, a ki kilencz gyermekes anyának gyermeke. A szülők heti jövedelme egy esetben sem haladja meg a 300 koronát, 27 esetben nem több heti 200 és tiz esetben heti 100 koronánál.

Bogdán dr., az Országos Gyermekvédő Liga főorvosa a következőkben összegezi az akció eredményét:

„Az ételmiszeradományban részesített kétszáz gyermek átlagban ezen tápszer osztásának ideje alatt hizott 1–1.5 kilogrammot, közérzetük javult, a betegség tünetei az orvosi kezeléssel kapcsolat-

ban lényegesen csökkentek, nagyrésztük az állandó javulás útjára tért. A 200 gyermek közül csak nyolcznál nem volt a gyógyulási tendenzia megindulása konstátálható, a mit, sajnos, bajuknak már előrehaladott állapotával magyarázhatunk meg.

A legszomorubb, hogy a segítségben részesült 200 gyermekem kívül még a rászorulóknak ezrei kopogtatnak hiába a nyújtott gyógyszersegélyen felül a gyógyulásukhoz épp oly szükséges ételmiszersegélyért, mert ebbeli erőforrásaink kiapadtak.

Mint a ki annak idején ezen akciózt megindítottam, s ekképen érte az erkölcsi felelősséget vállaltam, kötelességemnek tartottam, hogy teljes részletességgel számoljak be eredményéről *Az Ujság* olvasóközönségének, a mely könyörület adományaival lefolytatását lehetővé tette.

Hála és köszönet érte, de itt meg nem állhatunk. 200 gyermeket segélyeztünk tizenkét héten keresztül és ezen kétszáz gyermek közül csak nyolcz volt olyan, a kinél már elkésett a segítség. Arról a nyolczról le kell mondanunk, annak nem juthat többé ételmiszeresomag. Rettegetes a gyermekek elmulása, de a nyomorékká csonkított Magyarország egy morzsát sem pazarolhat többé az olyan kiseddre, a melyik már a halál árnyékában botorkál. Neki az élőkét kell megmentenie.

A kétszáz közül 192 az életé és rajtuk kívül még sok ezer az életé marad, ha feléje nyújtjuk segítő kezünk. 12 hét alatt e 192 gyermek mind-egyike meghízott legalább egy kilogrammot, puha, meghajló csontjuk erősödni kezdett, kis tüdejük gyógyulásnak indult. 52 hét alatt, egy esztendő alatt, ha jut nekik erősítő táplálék, meggyógyul mind, egészséges, munkaképes fiává lesz szegény agyonsanyargatott hazánkknak.

Azt mondják, nincsen már pénz ebben az országban, nyárára azonban mégis kiürült Budapest, sok ezer ember módját találta, hogy pihenni menjen.

Ezekhez fordulok, a pihenőkhöz, a nyaralóhoz. Oly drága az élet, mihelyt kimozdul az ember lakásáról, hogy igazán nem számít az a kétszáz

K-ás ételmiszer-esomag, a mely egy pár lépést előre tolja az élet felé az inség kicsi betegeit. 200 K-át adjon hetenkint mindenki, a ki az idén nyaralni mehetett. A ki két hétig marad, 400-at küldjön, a ki nyolcz hétig bírja, annak 1600 sem lehet sok. Képzeldje, hogy ennyivel több beutazási, vagy tartózkodási vagy Isten tudja milyen illetéket kell fizetnie.

És fordulok azokhoz, a kiknek nem kell idegenbe nyaralni menniök, a kik saját portájukon, falusi birtokon akár csak egy kis kertes apró házacskában élvezik azt, a mit a háboru sem vehetett el tőlünk, a harmatos reggelt, a nyári nap perzselő fényét, holdvilágos éjszakáknak csendes békességét.

Heti 200 K nagyon terhes adó-e a nyár örömeért? 200 K, a mely vérré, éltető erővé változik egy kicsi magyar gyerek halvány ereiben?

Julián Éva.